

הקדמת ספר הזוהר

רבי חזקיה (נ"א רבי אלעזר) פתח, כתיב, (שיר השירים ב)
 בשושנה בין החוחים. מאן שושנה, דא כנסת
 ישראל. (בגין דאית שושנה ואית שושנה), מה שושנה דאיהי בין
 החוחים אית בה סומק וחר, אוף כנסת ישראל אית
 בה דין ורחמי. מה שושנה אית בה תליסר עליון,
 אוף כנסת ישראל אית בה תליסר מכולן דרחמי
 דסחרין לה מכל סטרהא. אוף אלהים דהכא
 משעתא דאדבר אפיק תליסר תיבון לסחרא לכנסת
 ישראל ולנטרא לה.

ולבתר אדבר זמנא אחרא. אמאי אדבר זמנא
 אחרא. בגין לאפקא חמש עליון תקיפין
 דסחרין לשושנה. ואנון חמש אקרון ישועות. ואנון
 חמש תרעין. ועל רזא דא כתיב (תהלים קטז) כום ישועות
 אשא דא כום של ברכה. כום של ברכה אצטריך

לשון הקודש

של כאן, משעה שזכר, הוציא שלש
 עשרה תבות להקיף את כנסת ישראל
 ולשמר אותה.

ואחר כך נזכר פעם אחרת. למה נזכר
 בפעם אחרת? כדי להוציא חמשה עלים
 חזקים שסובבים את השושנה. ואותם
 החמשה נקראים ישועות, והם חמשהו
 וחמשים שערים. ועל זה הסוד כתוב (תהלים
 קטז) כום ישועות אשא, זו כום של ברכה.

רבי חזקיה (נ"א רבי אלעזר) פתח, כתיב (שיר
 השירים ב) בשושנה בין החוחים. מי
 השושנה? זו כנסת ישראל ומשום שיש
 שושנה ויש שושנה. מה השושנה שהיא בין
 החוחים יש בה אדם ולכן - אף כנסת
 ישראל יש בה דין ורחמים. מה שושנה
 יש בה שלשה עשר עלים - אף בכנסת
 ישראל יש שלש עשרה מדות רחמים
 שמקיפות אותה מכל צדדיה. אף אלהים

לְמַהוּי עַל חֲמִשׁ אֶצְבָּעָאן וְלֹא יִתִּיר. כְּגוֹנָא דְשׁוֹשְׁנָה
 דִּיתְבָּא עַל חֲמִשׁ עָלִין תְּקִיפִין דְּוֹגְמָא דְחֲמִשׁ
 אֶצְבָּעָאן. וְשׁוֹשְׁנָה דָּא אִיהִי כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה. מֵאֱלֹהִים
 תְּנִינָא עַד אֱלֹהִים תְּלִיתָאָה חֲמִשׁ תִּיבִין. מִכָּאן
 וְלִהְלָאָה אֹר דְּאִתְבְּרִי וְאִתְנַגְזִי וְאִתְכַּלִּיל בְּבְרִית הַהוּא
 דְּעָאֵל בְּשׁוֹשְׁנָה (ס"א דא) וְאִפִּיק בֵּיה זְרַעָא. וְדָא אִקְרִי
 עֵץ עוֹשֶׂה פְרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ. וְהַהוּא זָרַע קִימָא
 בְּאוֹת בְּרִית מִמֶּשׁ. וְכִמְה דְּדִיוֹקְנָא דְבְרִית אֲזִדְרַע
 בְּאַרְבְּעִין וְתָרִין זְוֹנִין הַהוּא (נ"א דההוא) זְרַעָא, כִּד
 אֲזִדְרַע שְׂמָא גְלִיפָא מִפְּרִשׁ בְּאַרְבְּעִין וְתָרִין אֲתוֹן
 דְּעוֹבְדָא דְבְרֵאשִׁית.

**בְּרֵאשִׁית, רַבִּי שִׁמְעוֹן פֶּתַח (שִׁיר הַשִּׁירִים ב) הַנְּצַנִּים נִרְאוּ
 בְּאָרֶץ. הַנְּצַנִּים, דָּא עוֹבְדָא דְבְרֵאשִׁית,
 נִרְאוּ בְּאָרֶץ אִימָתִי, בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי, דְּכִתִּיב וַתּוֹצֵא**

לשון הקודש

זָרַע, וְזֶה נִקְרָא עֵץ עוֹשֶׂה פְרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ
 בּוֹ. וְאוֹתוֹ הַזָּרַע קִימָא בְּאוֹת הַבְּרִית מִמֶּשׁ.
 וְכִמוֹ שְׂדֵמוֹת הַבְּרִית נִזְרַע בְּאַרְבְּעִים
 וּשְׁנַיִם זְוֹנִים וְשֶׁל אוֹתוֹ הַזָּרַע הַהוּא, כִּד
 נִזְרַע הַשֵּׁם הַחֲקוּק מִפְּרִשׁ בְּאַרְבְּעִים
 וּשְׁתַּיִם אוֹתוֹת שֶׁל מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית.
בְּרֵאשִׁית. רַבִּי שִׁמְעוֹן פֶּתַח, (שִׁיר א
 הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאָרֶץ. הַנְּצַנִּים – זֶה מַעֲשֵׂה

הַכּוֹס שֶׁל בְּרָכָה צְרִיכָה לְהִיּוֹת עַל חֲמִשׁ
 אֶצְבָּעוֹת וְלֹא יוֹתֵר, כְּמוֹ שֶׁהַשׁוֹשְׁנָה
 שִׁיוֹשְׁבֵת עַל חֲמִשָּׁה עָלִים חֲזָקִים בְּדִגְמָא
 שֶׁל חֲמִשׁ אֶצְבָּעוֹת. וְהַשׁוֹשְׁנָה הַזֹּאת הִיא
 כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה. מֵ"אֱלֹהִים" הַשֵּׁנִי עַד
 "אֱלֹהִים" הַשְּׁלִישִׁי – חֲמִשׁ תְּבוּת. מִכָּאן
 וְלִהְלָאָה הָאוֹר שֶׁנִּבְרָא וְנִגְזַל וְנִכְלָל בְּבְרִית
 הַהוּא שֶׁנִּכְנַס בְּשׁוֹשְׁנָה (ס"א ז) וְהוֹצֵא בֵּיה

הָאָרֶץ בְּדִין נִרְאוּ בְּאֶרֶץ. עַת הַזְמִיר הַגִּיעַ, דָּא יוֹם
 רְבִיעֵי דְהַוָּה בֵּיה זְמִיר עָרִיצִים, מְאֵרֵת חָסֵר. וְקוֹל
 הַתּוֹר, דָּא יוֹם חַמִּישֵׁי, דְכִתִּיב יִשְׂרָעוּ הַמִּיּוֹם וְגו'
 לְמַעַבְד תּוֹלְדוֹת. נִשְׁמַע, דָּא יוֹם שְׁשִׁי דְכִתִּיב נַעֲשֶׂה
 אָדָם. דְהַוָּה עֲתִיד לְמַקְדָּם עֲשִׂיהָ לְשִׁמְיעָה, דְכִתִּיב
 הֲכֵא נַעֲשֶׂה אָדָם, וְכִתִּיב הָתָם נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע.
 בְּאֶרְצֵנוּ, דָּא יוֹם שֶׁבַת דְאִיהוּ דוֹגְמַת אֶרֶץ הַחַיִּים.

(שהוא עולם הבא. עולם הנשמות עולם הנחמות).

(נ"א דְבַר אַחַר) הַנְּצָנִים אֵלֶיךָ אֲנִי אֲבָהוּ דְעָאֵלוּ בְּמַחְשָׁבָה
 וְעָאֵלוּ בְּעֵלְמָא דְאֲתִי וְאֲתַגְנִיזוּ תַּמָּן. וּמִתַּמָּן נִפְקוּ
 בְּגִיזוּ וְאֲטָמִירוּ גו' (נ"א בְּהוּ) נְבִיאֵי קְשׁוּמֵי. אֲתִילִיד יוֹסֵף
 וְאֲטָמִירוּ בֵּיה, עָאֵל יוֹסֵף בְּאֶרְעָא קְדִישָׁא וְנִצִּיב לוֹן
 תַּמָּן, וְכִדִּין נִרְאוּ בְּאֶרֶץ וְאֲתַגְלוּ תַּמָּן. וְאִימַתִּי אֲתַחֲזוּן.

לשון הקודש

בְּאֶרְצֵנוּ - זֶה יוֹם הַשֶּׁבֶת, שֶׁהוּא דְגַמַּת
 אֶרֶץ הַחַיִּים (שֶׁהוּא עוֹלָם הַבָּא, עוֹלָם הַנְּשָׁמוֹת,
 עוֹלָם הַנְּחָמוֹת).

וְנ"א דְבַר אַחַר הַנְּצָנִים - אֵלֹהֵי הַמַּאֲבֹת
 שֶׁנִּכְנְסוּ בְּמַחְשָׁבָה וְנִכְנְסוּ לְעוֹלָם הַבָּא
 וְנִגְזְזוּ שָׁם, וּמִשָּׁם יֵצְאוּ בְּגִיזוֹת וְנִסְתָּרוּ
 בְּתוֹךְ נְבִיאֵי הָאָמֶת. גּוֹלֵד יוֹסֵף וְנִמְטָמְנוּ
 בּוֹ. נִכְנַס יוֹסֵף לְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה וְנִצִּיב
 אוֹתָם שָׁם, וְאֵן נִרְאוּ בְּאֶרֶץ וְנִגְלוּ שָׁם.
 וּמִתִּי הֵם נִרְאוּ? בְּשָׂעָה שֶׁהִתְגַּלְתָּה

בְּרֵאשִׁית. מִתִּי נִרְאוּ בְּאֶרֶץ? בַּיּוֹם
 הַשְּׁלִישִׁי, שְׁכַתוֹב וְתוֹצֵא הָאֶרֶץ, אֵן נִרְאוּ
 בְּאֶרֶץ. עַת הַזְמִיר הַגִּיעַ - זֶה הַיּוֹם
 הָרְבִיעִי שֶׁהָיָה בּוֹ זְמִיר עָרִיצִים, מְאֵרֵת
 חָסֵר. וְקוֹל הַתּוֹר - זֶה הַיּוֹם הַחֲמִישִׁי,
 שְׁכַתוֹב יִשְׂרָעוּ הַמִּיּוֹם וְגו', לַעֲשׂוֹת
 תּוֹלְדוֹת. נִשְׁמַע - זֶה הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי,
 שְׁכַתוֹב נַעֲשֶׂה אָדָם, שֶׁהָיָה עֲתִיד
 לְהַקְדִּים עֲשִׂיהָ לְשִׁמְיעָה, שְׁכַתוֹב כֵּאֵן
 נַעֲשֶׂה אָדָם, וְכִתוּב שָׁם נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע.

בְּשַׁעֲתָא דְאַתְגְּלִי קִשְׁתָּ בְּעֵלְמָא. דְּהָא בְּשַׁעֲתָא דְקִשְׁתָּ
 אֲתַתְּוִי כְּדִין אֲתַנְּלִין אַנּוּן, וּבְהֵיִא שַׁעֲתָא עֵת הַזְּמִיר
 הַגִּיעַ עֲדָן לְקַצֵּץ חֵיבִין מֵעֵלְמָא. אַמַּאי אֲשַׁתְּזִיבוּ, בְּגִין
 דְּהַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאַרְצָא, וְאַלְמָלָא דְנִרְאוּ לָא אֲשַׁתְּאַרּוּן
 בְּעֵלְמָא, וְעֵלְמָא לָא אֲתַקִּים.

וּמַאן מְקִיִּים עֵלְמָא וְנָרִים לְאַבְהֵן דְּאַתְנַלְוִין, קַל
 יְנוּקֵי דְלַעָאן בְּאַרְיֵתָא, וּבְגִין אַנּוּן רַבִּיִּין
 דְּעֵלְמָא, עֵלְמָא אֲשַׁתְּזִיב. לְקַבְּלִיהוּן, (שיר השירים א) תּוֹרֵי
 זְהָב נַעֲשֶׂה לָךְ, אֵלֶיךָ אַנּוּן יְנוּקֵי רַבִּיִּין עוֹלָמִין דְּכַתִּיב,
 (שמות כ"ה) וְעָשִׂיתָ שְׁנַיִם כְּרוֹבִים זְהָב.

בְּרֵאשִׁית רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח (ישעיה מ) שְׂאוּ מְרוֹם
 עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי בָרָא אֱלֹהֵי. שְׂאוּ מְרוֹם
 עֵינֵיכֶם לְאֵן אֲתֵר, לְאַתֵּר דְּכָל עֵינֵיךָ תִּלְיָאן לִיהֵ.
 וּמַאן אִיהוּ, פֶּתַח עֵינֵיךָ. וְתַמָּן תִּנְדָּעוּן דְּהֵאֵי סְתִימִים

לשון הקודש

בתורה. ובגלל אותם התינוקות של
 העולם, העולם נצל. כנגדם (שיר א) תורי
 זהב נעשה לך, אלו הם תינוקות ילדים
 עלמים, שכתוב (שמות כה) ועשית שנים
 כרבים זהב.

בראשית. רבי אלעזר פתח, (ישעיה מ)
 שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה.
 שאו מרום עיניכם, לאיזה מקום? למקום

הקשת בעולם. שהרי בשעה שנראית
 הקשת, אז הם מתנגלים, ובשעה ההיא
 עת הזמיר הגיע לקצץ את הרשעים מן
 העולם. למה נצל? משום שהנצנים נראו
 בארץ, ואלמלא שנראו, לא היו נשארים
 בעולם, והעולם לא היה מתקיים.

ומי מקיים את העולם ונורם לאבות
 להתגלות? קול התינוקות שעוסקים

עתיקא דקימא לשאלה. ברא אלה. ומאן איהו. מ"י.
 ההוא דאקרי מקצה השמים לעילא. דכלא קימא
 ברשותיה. ועל דקימא לשאלה ואיהו בארע סתים
 ולא אתגליא, אקרי מ"י, דהא לעילא לית תפן
 שאלה. ותאי קצה השמים אקרי מ"י.

ואית אחרא לתתא ואקרי מ"ה. מה בין האי להאי.
 אלא קדמאה סתימאה דאקרי מ"י קימא
 לשאלה, ביון דשאל בר נש ומפשפש לאסתכלא
 ולמנדע מדרגא לדרגא עד סוף כל דרגין, ביון דמטי
 תפן, מ"ה. מה ידעת, מה אסתכלתא, מה פשפשתא,
 הא כלא סתים בדקדמיתא.

ועל רזא דנא כתיב, (איכה ב) מה אעידך מה אדמה
 לך. בד אתחריב פי מקדשא נפק קלא ואמר

לשון הקודש

ויש אחר למטה שנקרא "מה". מה בין
 זה לזה? אלא הראשון הנסתר שנקרא
 "מ"י עומד לשאלה. ביון ששואל אדם
 ומפשפש להסתכל ולדעת מדרגה
 לדרגה עד סוף כל הדרגות, ביון שפגיע
 לשם - "מה". מה ידעת? מה הסתכלת?
 מה פשפשת? הרי הכל נסתר
 בכראשונה.

ועל הסוד הזה כתוב (איכה ב) מה אעידך

שכל העינים תלויים בו, ומי הוא? פתח
 עינים, ושם תדעו שהסתום העתיק הזה
 שעומד לשאלה ברא אלה. ומי הוא?
 "מ"י, ההוא שנקרא מקצה השמים
 למעלה, שהכל עומד ברשותו. ועל
 שהוא עומד לשאלה והוא בדרך נסתר
 ולא גלוי נקרא "מ"י, שהרי למעלה אין
 שם שאלה. וקצה השמים הזה נקרא
 "מ"י."

מָה אֶעֱיֶדְךָ (נ"א וּמָה אֶדְרָמָה לָךְ, בְּהֵהוּא מ"ה אֶעֱיֶדְךָ) בְּכָל יוֹמָא
 וְיוֹמָא, [וְהָא] אֶסְהִידֵת בְּךָ מִיוֹמִין קַדְמָאִין דְּכַתְיִב, (דברים
 ל) הֶעֱדַתִּי בְּכֶם הַיּוֹם אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. וּמָה
 אֶדְרָמָה לָךְ בְּהֵהוּא גִּוְנָא מִמַּשׁ עֲטָרִית לָךְ בְּעֲטָרִין
 קַדִּישִׁין עֲבָדִית לָךְ שְׁלֹטְנֵנוּ עַל עֲלָמָא דְּכַתְיִב, (איכה ב)
 הַזֹּאת הָעִיר שִׁיאֲמְרוּ בְּלִילַת יָפִי וְגו' קַרְינָא לָךְ
 (תהלים קכ"ב) יְרוּשָׁלַיִם הַבְּנוּיָה כְּעִיר שְׁחָבְרָה לָהּ.

מָה אֶשְׁוֶה לָךְ. (איכה ב) בְּגִוּוֹנָא דְאַנְתָּ יִתְבָּה, הָכִי הוּא
 בְּכִיכּוּל לְעִילָא. בְּגִוּוֹנָא דְלֹא עָאֲלִין הַשְׁתָּא בְּךָ
 עָמָא קַדִּישָׁא בְּסַדְרִין קַדִּישִׁין, הָכִי אוּמִינָא לָךְ דְּלֹא
 אִיעוּל אָנָּא לְעִילָא עַד דִּיעֲלוּן בְּךָ אֶכְלוּסְךָ לְתַתָּא.
 וְדָא אִיהוּ נְחֻמָּה דִּילָךְ הוּאִיל דְּדַרְגָּא דָּא אֶשְׁוֶה לָךְ
 בְּכָלֵא. וְהַשְׁתָּא דְאַנְתָּ הָכָּא גְדוּל פִּיּוּם שְׂבָרְךָ. וְאִי
 תִּימָא דְלִית לָךְ קַיִמָּא וְאַסּוּתָא, מ"י יִרְפָּא לָךְ, וְנָדְאִי

לשון הקודש

בְּלִילַת "יָפִי" וְגו'. קַרְאֲתִי לָךְ (תהלים קכב)
 יְרוּשָׁלַיִם הַבְּנוּיָה כְּעִיר שְׁחָבְרָה לָהּ.

(איכה ב) מָה אֶשְׁוֶה לָךְ – כְּמוֹ שְׂאֵת יוֹשְׁבֵי
 כָּךְ, כָּךְ הוּא בְּכִיכּוּל לְמַעְלָה. כְּמוֹ שְׂלֵא
 נְכַנְסִים בְּךָ עֲבָשׁוּ הָעַם הַקְדוּשׁ בְּסַדְרִים
 קְדוּשִׁים, כָּךְ נִשְׁבַּעְתִּי לָךְ שְׂאִינִי נְכַנְסִי
 לְמַעְלָה עַד שִׁיכְנָסוּ בְּךָ אוּכְלוּסִיךָ לְמַטָּה.
 וְזוֹהִי נְחֻמָּתְךָ, הוּאִיל שְׁהַדְרָגָה הַזֹּאת אֶשְׁוֶה
 לָךְ בְּכָל. וְעֲבָשׁוּ שְׂאֵת כָּאֵן, גְדוּל פִּיּוּם

מָה אֶדְרָמָה לָךְ. כְּשֶׁנְּחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
 יָצָא קוֹל וְאָמַר, מָה אֶעֱיֶדְךָ וְנ"א (ומה) מָה
 אֶדְרָמָה לָךְ, בְּאוֹתוֹ מ"ה אֶעֱיֶדְךָ בְּכָל יוֹם
 וְיוֹם, (וְהָרִין) הֶעֱיֶדְתִּי בְּךָ מִיָּמִים רֵאשׁוֹנִים,
 שְׂכַתּוֹב (דברים ל) הֶעֱדַתִּי בְּכֶם הַיּוֹם אֶת
 הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. וּמָה אֶדְרָמָה לָךְ,
 בְּאוֹתוֹ גִּוּן מִמַּשׁ עֲטָרִית אוֹתְךָ בְּעֲטָרוֹת
 קְדוּשׁוֹת, עֲשִׂיתִי לָךְ שְׁלֹטוֹן עַל הָעוֹלָם,
 שְׂכַתּוֹב (איכה ב) הַזֹּאת הָעִיר שִׁיאֲמְרוּ

התוא דרנא סתימא עלאה דכלא קיימא ביה ירפא
 לך ויוקים לך.

מ"י קצה השמים לעילא, מ"ה ועד קצה השמים
 לתתא (קצה השמים לתתא). ודא ירית יעקב דאיהו
 מבריח מן הקצה אל הקצה, מן הקצה קדמא
 דאיהו מ"י, אל הקצה בתרא דאיהו מ"ה, בגין
 דקאים באמצעיתא. ועל דא מי ברא אלה.

אמר רבי שמעון, אלעזר בני פסוק מילך ויתגלי
 סתימא דרזא עלאה דבני עלמא לא ידעין.
 שתיק רבי אלעזר. בכה רבי שמעון וקאים רנעא (נ"א
 שעתא) חדא.

אמר רבי שמעון, אלעזר מאי אלה. אי תימא
 כנביא ומזלי, הא אתחזאן תמן תריר. ובמ"ה

לשון הקודש

באמצע. ועל זה מי ברא אלה.
 אמר רבי שמעון, אלעזר ובניו, פסק
 דבריה ויתגלה הסתר של הסוד העליון
 שאין בני אדם יודעים. שתיק רבי אלעזר.
 בכה רבי שמעון ועמד רנע וניא שעהו
 אחד.

אמר רבי שמעון, אלעזר, מה זה "אלה"?
 אם תאמר כוכבים ומזלות – הרי הם
 תמיד נראים שם, ובמ"ה נבראו כמו

שברך. ואם תאמר שאין לך קיום
 ורפואה – מ"י ירפא לך. ודאי שאותה
 הדרגה הנסתרת העליונה שהכל עומד
 בה, תרפא לך ותקים אותך.

מ"י – קצה השמים למעלה, מ"ה – ועד
 קצה השמים למטה וקצה השמים למטהו. וזה
 ירש יעקב, שהוא מבריח מן הקצה אל
 הקצה. מהקצה הראשון שהוא מ"י, אל
 הקצה האחרון שהוא מ"ה, משום שעומד

אֶתְבָּרִיאוּ כְּמֵה דְאַתְּ אָמַר, (תהלים לג) בְּדָבָר יי שָׁמַיִם
נַעֲשׂוּ. אִי עַל מַלְיָן סְתִימִין לָא לְכַתּוּב אֱלֹהִים דְהָא
אִתְגַּלְיָא אִיהוּ. אֱלֹהִים רִוּא דָּא לָא אִתְגַּלְיָא בַר יוֹמָא
חַד דְהֵוִינָא עַל בֵּינָא יַמָּא, וְאַתָּא אֱלֵיהּוּ וְאָמַר לִי רַבִּי,
יְדַעְתָּ מַה הוּא, מִי בְרָא אֱלֹהִים. אַמְיֵנָא לִיָּה אֱלִיָּן
שְׁמִיָּא וְחִילָהוֹן עוֹבְדָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְאִית לִיָּה
לְבַר נֶשׁ לְאַסְתַּכְּלָא בְּהוּ וּלְבַרְכָּא לִיָּה דְכַתִּיב, (תהלים
ח) כִּי אֶרְאֶה שָׁמַיִם מַעֲשֵׂה (דף ב ע"א) אֶצְבְּעוֹתַיִךְ וְגו' יי
אֲדוּנִינוּ מַה אֲדִיר שְׁמֵךְ בְּכָל הָאָרֶץ.

אָמַר לִי רַבִּי מַלְאָה סְתִימָא הָוּה קַמִּי קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ
הוּא, וְגַלְיָ בְּמַתִּיבְתָא עֲלָאָה וְדָא הוּא.
בְּשַׁעְתָּא דְסְתִימָא דְכָל סְתִימִין בָּעָא לְאַתְגַּלְיָא, עַבְד
בְּרִישָׁא נְקוּדָ"ה חֲדָא, וְדָא סְלִיק לְמַתְהוּי מַחֲשַׁבְתָּה. צִיּוּר
בָּה כָּל צִיּוּרִין. חֲקַק בָּה כָּל גְּלִיפִין.

לשון הקודש

ח) כִּי אֶרְאֶה שָׁמַיִם מַעֲשֵׂה אֶצְבְּעוֹתַיִךְ וְגו',
ה' אֲדוּנִינוּ מַה אֲדִיר שְׁמֵךְ בְּכָל הָאָרֶץ.
אָמַר לִי רַבִּי, דְבַר נְסֻתָר הָיָה לְפָנֵי
הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְגַלְיָ בִּישִׁיבָה
הַעֲלִינָנָה, וְזֶה הוּא. בְּשַׁעְתָּא שְׁנַסְתָּר כָּל
הַנְּסֻתִים רְצָה לְהַתְגַּלּוֹת, עָשָׂה בְּרִישָׁא
נְקוּדָ"ה אַחַת, וְזוֹ עֲלָתָהּ לְהִיּוֹת מַחֲשַׁבְתָּה.
צִיּוּר בָּה אֶת כָּל הַצִּיּוּרִים, חֲקַק בָּה כָּל
הַחֲקוּקִים.

שְׁנַאֲמַר (תהלים לג) בְּדָבָר ה' שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ.
אִם עַל דְּבָרִים נְסֻתִים, שְׁלֹא יִכְתֹּב
אֱלֹהִים, שְׁהֲרִי הוּא גְּלוּיָ אֱלֹהִים זֶה הַסּוּד לָא
הַתְגַּלְיָה רַק יוֹם אֶחָד שְׁהֵיטִי עַל חוּף
הַיָּם, וּבָא אֱלֵיהּוּ וְאָמַר לִי, רַבִּי, יְדַעְתָּ מַה
זֶה "מִי בְרָא אֱלֹהִים"? אָמַרְתִּי לוֹ, אֱלֹהִים
הַשָּׁמַיִם וְצַבְאוֹתָם, הַמַּעֲשֵׂה שְׁל
הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁשִׁישׁ לְאָדָם
לְהַסְתַּכְּלָא בְּהֵם וּלְבַרְכָּא אוֹתוֹ, שְׁכַתּוּב (שם)

וְאֶגְלִיף גּוֹ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא סְתִימָא גְלִיפּוּ דְחַד
 צִיּוּרָא סְתִימָאָה קְדָשׁ קְדִישִׁין בְּנִינָא
 עֲמִיקָא דְנֶפֶק מִגּוֹ מַחֲשָׁבָה וְאֶקְרִי מִ"י שִׁירוּתָא (נ"א)
 לְבִנְיָנָא. קְיִימָא וְלֹא קְיִימָא. עֲמִיק וְסִתִּים
 בְּשָׂמָא. לֹא אֶקְרִי אֶלָּא מִ"י. בָּעָא לְאַתְגְּלִיָּא וְלְאַתְקְרִי
 בְּשָׂמָא (דא) וְאַתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁ יֶקֶר דְנִהִיר וּבְרָא אֵלֶּה,
 וְסָלִיק אֵלְהָ בְּשָׂמָא. אֶתְחַבְּרוּן אֶתְנוּן אֵלִין בְּאֵלִין
 וְאַשְׁתְּלִים בְּשָׂמָא אֱלֹהִים. וְעַד לֹא בְרָא אֵלֶּה לֹא
 סָלִיק בְּשָׂמָא אֱלֹהִים. וְאַנּוּן דְחָבוּ בְּעֵגְלָא (נ"א בְּעֵלְמָא).
 עַל רְזָא דְנָא אָמְרוּ (שמות לב) אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל.

וּבְכֹמָה דְאַשְׁתַּתַּף מִ"י בְּאֵלֶּה, הָכִי הוּא שְׂמָא
 דְאַשְׁתַּתַּף תְּדִיר. וּבְרְזָא דָא אֶתְקַיִים עֲלֵמָא.
 וּפְרַח אֵלֵיהּ וְלֹא חֲמִינָא לִיה. וּמְנִיָּה יַדְעֵנָא מְלָה
 דְאֶוּקִימְנָא עַל רְזָא וְסִתְרָא דִילָה. אָתָּא רַבִּי אֶלְעָזָר

לשון הקודש

וְנִשְׁלַמוּ בְּשֵׁם אֱלֹהִים (מ"י+אלה). וְטָרַם
 שְׂבָרָא אֵלֶּה, לֹא עֲלָה בְּשֵׁם אֱלֹהִים, וְהֵם
 שְׁחָטְאוּ בְּעֵגֶל וּנְיָא בְּעוֹלָם, וְעַל סוּד זֶה
 אָמְרוּ (שמות לב) אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל.

וּבְכֹמוֹ שְׂמִשְׁתַּתַּף מִ"י בְּאֵלֶּה, כִּן הוּא
 הַשֵּׁם שְׂמִשְׁתַּתַּף תְּמִיד, וּבְסוּד הַזֶּה
 הַתְּקִיָּים הָעוֹלָם. וּפְרַח אֵלֵיהּ וְלֹא רְאִיתִי
 אוֹתוֹ, וּמִמֶּנּוּ יַדְעֵתִי הַדְּבָר וְהוּא וְשֶׁעֲמַדְתִּין
 עַל הַסּוּד וְהַסֵּתֵר שְׂלָה. בָּא רַבִּי אֶלְעָזָר

וְחִקַּק בְּתוֹךְ הַמְּאֹר הַקְּדוֹשׁ הַנִּסְתָּר
 חִקִּיקָה שֶׁל צִיּוּר אֶחָד נִסְתָּר, קְדָשׁ
 קְדָשִׁים, בְּנִין עִמָּק שְׂיָצָא מִתּוֹךְ
 הַמַּחֲשָׁבָה וְנִקְרָאת מִ"י תַּחֲלָה (נ"א רֵאשִׁית)
 לְבִנְיָן. עוֹמֵד וְלֹא עוֹמֵד. עִמָּק וְנִסְתָּר
 בְּשֵׁם. לֹא נִקְרָא אֶלָּא מִ"י. רְצָה לְהַתְּגַלּוֹת
 וְלִהְיוֹת בְּשֵׁם וְהוּא, וְהַתְּלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁ
 יֶקֶר שְׂמַאִיר וּבְרָא אֵלֶּה, וְעֲלָה אֵלֶּה
 בְּשֵׁם. הַתְּחַבְּרוּ הָאוֹתִיּוֹת אֵלּוּ בְּאֵלּוּ,

וְכָל־הוּ חֲבֵרִיָּא וְאֶשְׁתַּטְחוּ קַמִּיהּ. כָּכוּ וְאָמְרוּ אֶלְמָלֵא
לָא אֲתִינָא לְעֵלְמָא אָלָא לְמִשְׁמַע דָּא דִּי.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן עַל דָּא שְׁמִיָּא וְחִילִיחוֹן בְּמִ"ה
אֲתַבְרִיאוּ, וְכִתְיב (תהלים ח) כִּי אֶרְאֶה שָׁמַיִךְ
מַעֲשֵׂה אֲצַבְעוֹתֶיךָ וְגו' וְכִתְיב, (תהלים ח) מִ"ה אֲדִיר שָׁמַיִךְ
בְּכָל הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּנְהַ" הוֹדָךְ" עַל" הַשָּׁמַיִם", עַל
הַשָּׁמַיִם אִיהוּ לְסִלְקָא בְּשָׂמָא. בְּגִין דְּבָרָא נְהוּרָא
לְנִהוּרִיָּה וְאֲתַלְבַּשׁ דָּא בְּדָא וְסָלִיק בְּשָׂמָא עֲלָאָה. וְעַל
דָּא בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים, דָּא אֱלֹהִים עֲלָאָה, דְּהָא
מִ"ה לָא חַוִּי חָכִי וְלָא אֲתַבְנִי.

אָלָא בְּשַׁעְתָּא דְּאֲתַמְשַׁכְּן אֲתוּזוֹן אֵלִין (מַאֲלִין) אֵלָ"ה
מַלְעִילָא לְתַתָּא. וְאָמַר אֲזוּיַפַּת לְבַרְתָּא
מָאנָהָא וְקִשְׁיטָא לָהּ בְּקִישׁוּטָהָא. וְאִימַתִּי קִשְׁיטָא
לָהּ בְּקִישׁוּטָהָא כְּדַקָּא חַוִּי. בְּשַׁעְתָּא דְּאֲתַחְזוֹן קַמָּה

לשון הקודש

לעלות בשם, משום שפרא אור לאורו
והתלבש זה בזה ועלה בשם עליון. ועל
בן בראשית ברא אלהים - זה אלהים
העליון, שהרי מ"ה לא היה כדן ולא
נבנה.

אלא, בשעה שנגמלכו האותיות הללו
ומאלו אל"ה מלמעלה למטה. והאם
הלוּתה לבת בגדיה וקשטה אותה

וכל החברים והשתטחו לפניו. ככו
ואמרו, אלמלא לא באנו לעולם אלא
לשמע את זה - די.

אמר רבי שמעון, על זה השמים וצבאם
נבראו במ"ה, שכתוב (תהלים ח) כִּי אֶרְאֶה
שָׁמַיִךְ מַעֲשֵׂה אֲצַבְעוֹתֶיךָ וְגו'. וכתוב (שם)
מִ"ה אֲדִיר שָׁמַיִךְ בְּכָל הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּנְהַ" הוֹדָךְ"
עַל" הַשָּׁמַיִם". על השמים הוא

כָּל דְּכוּרָא, דְּכִתְיב, (שמות כג) אֵל פְּנֵי הָאָדוֹן יי, וְדָא
 אֶקְרִי אָדוֹן כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (יהושע ג) תִּנְה אַרְזֵן הַבְּרִית
 אָדוֹן כָּל הָאָרְצָא. בְּדִין נִפְקַת ה' וְאֵעִילַת יי,
 וְאֵתְקַשְׁיַטַּת בְּמַאֲנֵי דְּכוּרָא לְקַבְּלֵיהוֹן דְּכָל דְּכַר
 בְּיִשְׂרָאֵל.

וְאֵתְוֹן אַחַרְנִין מְשַׁבְּן לֹון יִשְׂרָאֵל מֵעִילָא לְגַבֵּי
 אֵתֵר דָּא (תהלים מב) אֵלֶּה אֶזְכְּרָה. אֶדְכַּרְנָא
 בְּפוּמַאי וְשִׁפְיַכְנָא דְּמֵעָאֵי (ברעות נפשי בגין לאמסכא אתוון אלין)
 וּבְדִין אֶדְדָּם מֵעִילָא עַד בֵּית אֱלֹהִים, לְמַהוֹי אֱלֹהִים
 כְּגִוּוֹנָא דִּילֵיהּ. וּבְמַאי, (תהלים מב) בְּקוֹל רִנָּה וְתוֹדָה תִּמְוֹן
 חוּגְגָא.

אָמַר רַבֵּי אֶלְעָזָר שְׁתִּיקָא דִּילֵי בְנָא מְקַדְשָׁא לְעִילָא
 וּבְנָא מְקַדְשָׁא לְתַתָּא. וּבְוֹדָאֵי מְלָה בְּסַלְעַ
 מְשִׁתוּקָא בְּתַרִּין. מְלָה בְּסַלְעַ מַה דְּאֶמְרָנָא וְאֵתְעֶרְנָא

לשון הקודש

יִשְׂרָאֵל מְלַמְעָלָה לְמַקּוּם הַזֶּה. (תהלים מב)
 אֵלֶּה אֶזְכְּרָה. אֶזְכִּיר בְּפִי וְאֶשְׁפָּד דְּמַעוֹתֵי
 וּבְרַצוֹן נַפְשִׁי כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ הָאוֹתִיוֹת הַלְלוֹן, וְאִז
 אֶדְדָּם מְלַמְעָלָה עַד בֵּית אֱלֹהִים, שְׁיִהִיָּה
 אֱלֹהִים כְּמוֹ שְׁהוּא. וּבְמַה? (שם) בְּקוֹל רִנָּה
 וְתוֹדָה תִּמְוֹן חוּגְגָא.

אָמַר רַבֵּי אֶלְעָזָר, הַשְׁתִּיקָה שְׁלֵי בְּנֵתָה
 מְקַדְשָׁא לְמַעְלָה וּבְנֵתָה מְקַדְשָׁא לְמַטָּה,

בְּתַכְשִׁיטִיָּה. וּמַתִּי קִשְׁטָה אוֹתָהּ
 בְּתַכְשִׁיטִיָּה כְּרָאוּי? בְּשַׁעָה שְׁנָרָאוּ לְפָנֶיהָ
 כָּל זָכָר, שְׁכַתוּב (שמות כג) אֵל פְּנֵי הָאָדוֹן
 ה'. וְזֶה נִקְרָא אָדוֹן, כְּמוֹ שְׁנֵאָמַר (יהושע א)
 הִנֵּה אַרְזֵן הַבְּרִית אָדוֹן כָּל הָאָרְצָא. וְאִז
 יֵצֵאָה ה' וְנִכְנְסָה יי, וְהִתְקַשְׁטָה בְּכָלִים
 שֶׁל זָכָר כְּגִוּוֹדָם שֶׁל כָּל זָכָר בְּיִשְׂרָאֵל.
 וְאוֹתִיוֹת אַחֲרוֹת מוֹשְׁכִים אוֹתָם

בִּיה, מִשְׁתַּקָּא בְּשֵׁתִים מַה דְּשְׁתִּיקְנָא דְּאַבְרוּ וְאַיְבְּנוּ
תְּרִין עֲלָמִין בְּחֻדָּא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן מִכָּאן וְלַהֲלָאָה שְׁלִימוּ דְקָרָא,
דְּכִתְיִב, (ישעיה מ) הַמוֹצִיא בְּמִסְפָּר צְבָאָם, תְּרִין
דְּרָגִין אֲנֹן דְּאִיצְטְרִיךְ לְמַחְוֵי רְשִׁים כָּל חַד מִיְנֵיהוּ.
חַד דָּא דְאַתְמַר מַ"ה. וְחַד מַ"י. דָּא עֲלָאָה וְדָא
תַתָּאָה. דָּא עֲלָאָה רְשִׁים וְאָמַר הַמוֹצִיא בְּמִסְפָּר
צְבָאָם, הַמוֹצִיא הֵהוּא דְאַשְׁתְּמוּדַע וְלִית פְּנוּתִיה.
כְּנֻוּנָא דָּא הַמוֹצִיא לָחֵם מִן הָאָרֶץ. הַמוֹצִיא הֵהוּא
דְאַשְׁתְּמוּדַע דָּא דְרָגָא תַתָּאָה, וְכֹלָא חַד. בְּמִסְפָּר
שְׁתֵּין רַבּוּא אֲנֹן דְּקִיְיִמִין כְּחֻדָּא, וְאַפִּיקוּ חִילִין
לְזִינֵייהוּ דְלִית לֹון חֶשְׁבָּנָא.

(נ"א כְּנֻוּנָא דָּא) לְכֹלָם, בֵּין אֲנֹן שְׁתֵּין, בֵּין כָּל חִילִין

לשון הקודש

הַעֲלִיזָנָה רְשׁוּמָה, וְאָמַר הַמוֹצִיא בְּמִסְפָּר
צְבָאָם. הַמוֹצִיא - אוֹתוּ הַנּוֹדַע וְאִין
כְּמוֹתוּ. כְּמוּ זֶה הַמוֹצִיא לָחֵם מִן הָאָרֶץ.
הַמוֹצִיא - הֵהוּא שְׁנוּדַע. זֶה הַדְּרָגָה
הַתַּחְתּוֹנָה, וְהַכֹּל אַחַד. בְּמִסְפָּר - שְׁשִׁים
רַבּוּא הֵם שְׁעוּמְדִים יַחַד, וְהוֹצִיאוּ צְבָאוֹת
לְמִינֵיהֶם שְׁאִין לָהֶם חֶשְׁבוֹן.

וְנ"א כְּמוּ זֶה. לְכֹלָם - בֵּין אוֹתָם הַשְּׁשִׁים,
בֵּין כָּל צְבָאוֹתָם - בְּשֵׁם יְקָרָא. מַה זֶה

וּבְנֵי דְבִיבּוּר כְּסֻלַּע וְשְׁתִּיקָה בְּשֵׁתִים.
מְלָה כְּסֻלַּע - מַה שְׁאֲמַרְתִּי וְהַתְּעוֹרְרִיתִי
בוּ, שְׁתִּיקָה בְּשֵׁתִים - מַה שְׁשִׁתְּקִיתִי
שְׁנִבְרָאוּ וְנִבְנוּ שְׁנֵי עוֹלְמוֹת יַחַד.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִכָּאן וְהֲלָאָה שְׁלֵמוֹת
הַכְּתוּב, שְׁכֻתוֹב (ישעיה מ) הַמוֹצִיא בְּמִסְפָּר
צְבָאָם. שְׁתֵּי דְרָגוֹת הֵן שְׁצָרִיךְ לְהִיֹּת
רְשׁוּמָה כָּל אַחַת מֵהֶן. אַחַת זֶה שְׁנַאָמַר
מַ"ה, וְאַחַת מַ"י. זֶה עֲלִיזָנָה וְזֶה תַתְּחוֹנָה. זֶה

דִּילְהוֹן, בְּשֵׁם יִקְרָא. מָאֵי בְּשֵׁם יִקְרָא. אִי תִימָא
 דְּקָרָא לֹוֹן בְּשִׁמְהֵתְהוֹן, לָאוּ הָכִי הוּא, דְּאִם כִּן בְּשִׁמּוֹ
 מִיבְעֵי לִיה. אֶלָּא בְּזִמְנָא דְּדִרְנָא דָּא לֹא סָלִיב בְּשִׁמָּא
 (לְעִילָא) וְאִקְרִי מִי, לָא אֹולִיד וְלֹא אֶפִיב טְמִירִין לְזִינְיָה
 אָפּ עַל גַּב דְּכָלְהוּ הָווּ טְמִירִין בִּיה. פִּינֹן דְּבָרָא אֶלְ"ה
 וְאַסְתִּלַּק בְּשִׁמְיָה וְאִקְרִי אֱלֹהִים, כְּדִין בְּחִילָא דְשִׁמָּא
 דָּא אֶפִיב לֹוֹן בְּשִׁלִּימוֹ, וְדָא הוּא בְּשֵׁם יִקְרָא, בְּהָהוּא
 שֵׁם דִּילִיָּה קָרָא וְאַפִיב כָּל זִינָא וְזִינָא לְאַתְקִימָא
 בְּשִׁלִּימוֹתִיָּה. כְּנֹוֹנָא דָּא (שְׁמוֹת לֹא) רֵאֵה קָרָאתִי בְּשֵׁם.
 אֲדַבְרָנָא שְׁמִי לְאַתְקִימָא בְּעִלְאֵל עַל קִיּוּם
 אֲשִׁלְמוֹתִיָּה.

מְרוּב אֹוּנִים, (ישעיה מ) **מָאֵי מְרוּב אֹוּנִים,** דָּא רִישׁ
 דְּרִגְוִין, דְּסָלִיקוּ בִיָּה כָּל רְעוּתִין וְאַסְתִּלְקוּ בִיָּה
 בְּאַרְח סָתִים. וְאַמִּיץ כַּח דָּא רֹזָא דְעֶלְמָא (דף ב ע"ב)

לשון הקודש

השם שלו קרא והוציא כל מין ומין
 שיתקיימו בשלמותו. כמו זה (שמות לא) ראה
 קראתי בשם. הזכרתי שמי שיתקיים
 בעלאל על קיום שלמותו.

(ישעיה מ) מרב אונים. מה זה מרב אונים?
 זה ראש הדרגות, שעולים בו כל
 הרצונות ועליהם בו בדרך נסתר. ואמין
 כח - זה סוד העולם העליון שהתעלה
 בשם אלהים כמו שאמרנו. איש לא

בשם יקרא? אם תאמר שקרא להם
 בשמותיהם - זה אינו כך, שאם כך, היה
 צריך להיות בשמו. אלא בזמן שהדרגה
 הזו לא עולה בשם ולמעלה ונקראת מי,
 לא מולידה ולא מוציאה נסתרים למינה,
 אף על גב שכלם היו טמונים בה. פיון
 שברא אלה והתעלה בשמו ונקרא
 אלהים, אז בכח השם הנה הוציא אותם
 בשלמות. וזה הוא בשם יקרא, באותו

עֲלָאָה דְאִסְתַּלַּק בְּשֵׁם אֱלֹהִים בְּדִקְאֻמְרוֹן. אִישׁ לֹא
נַעֲדָר מֵאֲנוּן שְׁתִּין רַבּוּא דְאַפִּיק בְּחִילָא דְשָׁמַא. וּבְגִין
דְאִישׁ לֹא נַעֲדָר, בְּכָל אַתְר דְּמִיתוּ יִשְׂרָאֵל וְאִתְעַנְשׁוּ
בְּחֻבְיֵיהוּ אֶתְמַנּוּן וְלֹא אַעֲדָר מֵאֲנוּן שְׁתִּין רַבּוּא
אֶפִּילוּ חָד. בְּגִין לְמַחְוֵי כָּלָא דִּיוֹקְנָא חָדָא. כְּמָה
דְאִישׁ לֹא נַעֲדָר לְעִילָא, אוֹף הָכִי לֹא נַעֲדָר לְתַתָּא.

בְּרֵאשִׁית, רַב הַמְנוּנָא סָבָא אָמַר, אֲשַׁכְּחֵן אֶתְנוּן
בְּהַפּוּכָא. בִּי"ת בְּקַדְמִיתָא וּלְבַתָּר. ב'
בְּקַדְמִיתָא הֵינּוּ בְּרֵאשִׁית. בְּרָא לְבַתָּר. אֶל"ף
בְּקַדְמִיתָא וּלְבַתָּר. אֶל"ף בְּקַדְמִיתָא הֵינּוּ אֱלֹהִים. אֶת
לְבַתָּר. אֶלָּא כִּד בַּעָא קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא לְמַעַבְד
עֲלֵמָא, כָּל אֶתְנוּן הוּוּ סְתִימִין, וְתָרִין אֶלְפִין שְׁנִין עַד
דְּלֹא בְּרָא עֲלֵמָא הָוָה מְסַתְּפַל קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא
וְאֲשַׁתְּעִשַׁע בְּהוּ.

לשון הקודש

ואחר כך. ב' בהתחלה - הינו בראשית.
ברא לאחר מכן. אל"ף בהתחלה ואחר
כך. אל"ף בהתחלה - הינו אלהים, את
לאחר מכן. אלָא בשרצה
הקדוש-ברוך-הוא לעשות את העולם,
כל האותיות היו נסתרות. ואלפים שנה
מָרַם שִׁפְרָא אֶת הָעוֹלָם הָיָה מְסַתְּפַל
הקדוש-ברוך-הוא ומשתעשע בהם.

נעדר - מאותם ששים רבוא שהוציא
בכח השם. ומשום שאיש לא נעדר, בכל
מקום שמתו ישראל ונענשו בהטאיהם,
נמנו ולא נעדר מאותם ששים רבוא
אפלו אחד כדי להיות הכל עונה אחת.
כמו שאיש לא נעדר למעלה, אף כך לא
נעדר למטה.

בראשית. רב המנונא הזקן אמר,
מצינו אותיות בהפוך. בי"ת בהתחלה

כִּד בְּעָא לְמַבְרֵי עֲלֵמָא, אָתוּ כָּל אֲתוּוֹן קַמִּיהּ
 מְסוּפָא אַרִישֵׁיחוּ. שְׂרִיאַת אַת ת לְמִיעַל
 בְּרִישָׁא, אֲמָרָה, רַבּוֹן עֲלֵמִין נִיחָא קַמָּךְ לְמַבְרֵי בִי
 עֲלֵמָא, דִּיאָנָא חוּתְמָא דְנוּשְׁפִנְקָא דִילָךְ אַמְ"ת, וְאַתְּ
 אֲתִקְרִיאַת אַמְ"ת, יָאוּת לְמַלְכָא (אַמְת) לְמִשְׁרֵי בָאוּת
 אַמְ"ת וְלְמַבְרֵי בִי עֲלֵמָא. אֲמַר לָהּ קַדְשָׁא בְרִידָה הוּא,
 יָאוּת אַנְתָּ וְזוּפָאָה אַנְתָּ, אֲלָא לִית אַנְתָּ פְדָאֵי לְמַבְרֵי
 בְּךָ עֲלֵמָא, הוּאִיל וְאַנְתָּ וְאַנְתָּ זְמִינָא לְמַחֲוֵי רָשִׁים עַל
 מַצְחִין דְגוּבְרִין מְהִימְנִין דְקִימּוּ אוּרִיתָא מֵאֲלֹף וְעַד
 תִּי"ו, וּבְרִשִׁימוּ דִילָךְ יְמוּתוֹן. וְעוּד דִּיאָנְתָּ חוּתְמָא
 דְמָוֵת. הוּאִיל וְאַנְתָּ בְּךָ, לִית אַנְתָּ פְדָאֵי לְמַבְרֵי בְּךָ
 עֲלֵמָא. מִיַּד נְפַקַת.

**עֲאֵלַת אַת ש קַמִּיהּ, אֲמָרָה קַמִּיהּ, רַבּוֹן עֲלֵמִין,
 נִיחָא קַמָּךְ לְמַבְרֵי בִי עֲלֵמָא, דְבִי אֲתִקְרִי**

לשון הקודש

בְּדָאִית לְבְרָא אַת הָעוֹלָם, הוּאִיל
 וְאַתְּ עֲתִידָה לְהִיּוֹת רְשׁוּמָה עַל מַצְחֵי
 הָאֲנָשִׁים הַנְּאֻמְנִים שְׁקִימוּ אַת הַתּוֹרָה
 מֵאֲלֹף וְעַד תִּי"ו, וּבְרִשָׁם שְׁלָךְ יְמוּתוֹ.
 וְעוּד, שְׂאֵת חוּתְמַת הַמָּוֵת. וְהוּאִיל וְאַתְּ
 בְּךָ, אֵינְךָ בְּדָאִית לְבְרָא בְּךָ אַת הָעוֹלָם.
 מִיַּד יֵצֵאָה.

נְכַנְסָה הָאוּת שִׁי לְפָנָיו. אֲמָרָה לְפָנָיו:
 רַבּוֹן הָעוֹלָמִים, נוּחַ לְפָנֶיךָ לְבְרָא בִי אַת

בְּשִׂרְצָה לְבְרָא אַת הָעוֹלָם, בָּאוּ לְפָנָיו
 כָּל הָאוּתִיּוֹת מְסוּפָם לְרֵאשָׁם. הַתְּחִילָה
 הָאוּת ת' לְהַכְנִס בְּרֵאשֵׁי אֲמָרָה: רַבּוֹן
 הָעוֹלָמִים, נוּחַ לְפָנֶיךָ לְבְרָא בִי אַת
 הָעוֹלָם, שְׂאֵנִי תְשַׁלּוּם חוּתְמַת שְׁלָךְ אַמְ"ת,
 וְאַתְּהָ נְקַרְאֵת אַמְ"ת, רָאוּי לְמַלְךְ וְאַמְתוּ
 לְהַתְּחִיל בָּאוּת אַמְ"ת וְלְבְרָא בִי אַת
 הָעוֹלָם. אֲמַר לָהּ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא:
 רָאוּיָה אַתְּ וְזוּפָאִית אַתְּ, אֲלָא שְׂאֵינְךָ

שֶׁמֶךְ שְׂדִי, וַיָּאוֹת לְמַבְרֵי עֲלָמָא בְּשִׁמְא קַדִּישָׁא.
אָמַר לָהּ, יָאוֹת אַנְתְּ, וְטַב אַנְתְּ וּקְשׁוּט אַנְתְּ, אֲבָל
הוֹאִיל וְאַתּוּן דְּזַיִינָא נְטָלוּן לָךְ לְמַהוּי עִמְהוּן, לֹא
בְּעֵינָא לְמַבְרֵי בְּךָ עֲלָמָא, דְּבַגִּין דְּלֹא יִתְקַיִם שְׁקָרָא,
אֵלֹא אִי יִטְלוּן לָךְ ק ר.

מַכְפָּאן מָאן דְּבַעֵי לְמֵימַר שְׁקָרָא יִטּוּל יִסּוּדָא
דְּקְשׁוּט בְּקַדְמִיתָא וּלְבַתֵּר יוֹקִים לִיהּ שְׁקָרָא,
דְּהָא אֶת שׁ אֶת קְשׁוּט אִיהוּ, אֶת קְשׁוּט דְּאַבְהָתָן
דְּאַתְיִיחְדוּ בַּהּ. ק ר אֶתּוּן דְּאַתְחִיזֵאוּ עַל סְטָרָא
בִּישָׂא אַנּוּן וּבַגִּין לְאַתְקַיִמָא נְטָלִי אֶת שׁ בְּגַוְוִייהוּ
וְהוּי קֶשֶׁר. פִּינּוּן דְּחֻמַּת הָבִי נְפֻקַת מְקַמִּייהוּ.

עֲאֵלַת אֶת ז אָמְרָה קַמִּייהוּ, רַבּוֹן עֲלָמָא נִיחָא
קַמְךָ לְמַבְרֵי בִי עֲלָמָא דְּאַנָּא (ס"א דְּבִי) בִּי

לשון הקודש

את השקר. שהרי האות ש' היא אות
אמת, אות האמת שהתיחדו בה האבות.
ק' ר' האותיות שגראו על הצד הרע הם,
וכדי להתקיים נטלו את האות ש' בתוכן
ונהיה קשר. פינן שראתה כן, יצאה
מלפניו.

נְכַנְסָה האות ז'. אמרה לפניו: רבון
העולם, נוח לפניך לברא בי את העולם,
שאני נ"א שבין חתומים הצדיקים, ואתה

העולם, שבי נקראת שמך שדי, וראוי
לברא את העולם בשם קדוש. אמר לה:
ראויה את וטובה את ואמת את, אבל
הואיל והאותיות של הזיוף נוטלים אותך
להיות עמהם, איני רוצה לברא בך את
העולם, שבדי שלא יתקיים השקר אלא
אם יטלו אותך ק ר.

מַכְפָּאן, שמי שרוצה לומר שקר, יטל
יסוד של אמת בהתחלה ואחר כך יקיים